

FÜGEFA

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„... boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.” (Lk. 1, 45)

„Ó, jöjj, ó, jöjj Üdvözítő”: tölts be minket a reménnyel.

Az idei év elég kimerítő év volt, élesen éreztem a hírek ostorcsapását és aggodalmát, és azt éreztem, hogy eluralkodik rajtam a nehézség. Mégis, mindez közepette azt hallom, hogy „Ó, jöjj, ó, jöjj Üdvözítő”, és valami visszhangzik bennem. A fájdalom, a szorongás és a Krisztus utáni éhség mind-mind beletartoznak abba a kétségbeesett kiáltásba, amely kéri Krisztust, hogy jöjjön közénk: „Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő” és váltsd meg a foglyul ejtett Izraelt... Aki gyászol a magányos száműzetésben...”

A várakozás a Reményre- aminek el kell jönnie - kimerítő tud lenni. Szükségem van, hogy betöltsön ez a remény, hogy megtapasztaljam Jézus szeretetének titkát, amikor leszáll életem zúrzavarába és stresszébe. Emlékeznem kell arra, hogy a karácsony és a megtestesülés nemcsak olyan dolgok, amelyek egyszer megtörténtek az ókori Palesztinában, hanem a reménység folyamatos jelei a világomban.

Loyolai Szent Ignác azt képzelte, hogy a megtestesülés pillanatában a Szentháromság három személye bámul le az égből. Végigtekintettek az egész földön és egyszerre látták az emberiség szépségét és rütségét. Látták a nevetést és a könnyeket, a kedvességet és a gyűlöletet, a békét és az erőszakot, az életet és a halált... Az egész emberi lét kiáltott a várakozásban, ekkor Krisztus elhatározta, hogy alámerül a koszba, hogy velünk legyen – hogy megvigasztalja és beteljesítse Isten utáni vágyunkat. És akkor megtörtént, Jézus

beleugrott a világba, megszakítva a végtelennek tűnő, reménytelen körforgás unalmát.

Kíváncsi vagyok, mi történne, ha elképzelnénk, hogy mindez 2021-ben játszódik: Milyen lehetne az első karácsony, ha idén történne? El tudjuk-e képzelni, hogy a Szentháromság az égből néz le ránk?

(folytatás a 5. oldalon)

5.
oldal

Ami igazán fontos: a most

7.
oldal

Találkozás

8.
oldal

Otthon várnak rád

Liturgikus útmutató

DECEMBER 1 SZERDA	(Szent Blanka, Szent Charles de Foucauld) Iz 25,6-10a; Zs 22; Mt 15,29-37 Itt van az Úr, benne reménykedtünk: vigadjunk és örüljünk!
DECEMBER 2 CSÜTÖRTÖK	(Szent Lúcius, Szent Szilvánusz) Iz 26,1-6; Zs 117; Mt 7,21.24-27 Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kősziklánk mindörökké
DECEMBER 3 PÉNTEK	XAVÉRI SZENT FERENC (Szent Szofonias) Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31 Azon a napon a vakok szemei látni fognak
DECEMBER 4 SZOMBAT	(Damaszkuszi Szent János, Szent Borbála) Iz 30,18-21.23-26; Zs 146; Mt 9,35 - 10,1.6-8 Megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz
DECEMBER 5 VASÁRNAP	ADVENT 2. VASÁRNAPJA (Szent Szabbás apát) Bar 5,1-9; Zs 125; Fil 1,4-6.8-11; Lk 3,1-6 Isten megmutatja rajtad fényességét
DECEMBER 6 HÉTFŐ	(Szent Miklós) Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26 Maga az Isten jön, és megszabadít minket
DECEMBER 7 KEDD	SZENT AMBRUS Iz 40,1-11; Zs 95; Mt 18,12-14 Az Úr eljön, és mint pásztor úgy legelteti nyáját, ölébe veszi bárányait
DECEMBER 8 SZERDA	SZÚZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA (főünnep) / Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38 / Ellenségeskedést támasztok köztéd és az asszony közt
DECEMBER 9 CSÜTÖRTÖK	(Szent Cuauhtlatzoatzin Didák) Iz 41,13-20; Zs 144,1-13; Mt 11,11-15 Én megszégyentelek - így szól az Úr, a te megváltó
DECEMBER 10 PÉNTEK	(A Lorettói Szűz Mária) Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19 Bárcsak figyeltél volna parancsaimra
DECEMBER 11 SZOMBAT	(Szent I.Damaszus pápa) Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13 Jel létéll, hogy az apák szívét fiaikhoz fordítsd.

DECEMBER 12 VASÁRNAP	ADVENT 3. VASÁRNAPJA / (Guadalupei Szűz Mária) / Szof 3,14-18a; Iz 12,2-6; Fil 4,4-7; Lk 3,10-18 / Veled van Istened, boldogan örül neked, megújít szeretetével
DECEMBER 13 HÉTFŐ	SZENT LÚCIA Szám 24,2-7.15-17a; Zs 24; Mt 21,23-27 Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből
DECEMBER 14 KEDD	KERESZTES SZENT JÁNOS (Szent Venantius Fortunatus) / Szof 3,1-2.9-13; Zs 33; Mt 21,28-32 / A szegény és nincstelen nép az Úr nevében keres oltalmat
DECEMBER 15 SZERDA	(Boldog Brenner János) Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zs 84; Lk 7,18b-23 Harmatozzatok, egek a magasból, hulljon igazság a fellegekből
DECEMBER 16 CSÜTÖRTÖK	(Szent Adelheid-Etelka) Iz 54,1-10; Zs 29; Lk 7,24-30 A hozzád való hűségem nem szűnik meg - mondja könyörülő Urad
DECEMBER 17 PÉNTEK	Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17 Nem távozott el Júdából a jogar
DECEMBER 18 SZOMBAT	Jer 23,5-8; Zs 71; Mt 1,18-24 Igaz sarjat támasztok Dávidnak
DECEMBER 19 VASÁRNAP	ADVENT 4. VASÁRNAPJA Mik 5,1-4; Zs 79; Zsid 10,5-10; Lk 1,39-45 Betlehem, belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen
DECEMBER 20 HÉTFŐ	(Szent Teofil) Iz 7,10-14; Zs 23; Lk 1,26-38 Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül
DECEMBER 21 KEDD	(Kanízus Szent Péter) Én 2,8-14 vagy Szof 3,14-18a Zs 32 Lk 1,39-45 Szerelmesem hangját hallom: jön már ugrálva a hegyeken
DECEMBER 22 SZERDA	1Sám 1,24-28; 1Sám 2,1.4-8; Lk 1,46-56 Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle
DECEMBER 23 CSÜTÖRTÖK	(Kenty Szent János, Szent Viktória) Mal 3,1-4.23-24; Zs 24; Lk 1,57-66 Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat

DECEMBER 24 PÉNTEK	(Szent Ádám és Éva) 2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79 A te házad és királyságod örökre megmarad
DECEMBER 25 SZOMBAT	KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE (Szent Anasztázia) / Iz 52,7-10; Zs 97; Zsid 1,1-6; Jn 1,1-18 / Látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását
DECEMBER 26 VASÁRNAP	SZENT CSALÁD (ünnep) / (Szent István első vértanú) / 1Sám 1,20-22.24-28; Zs 83; 1Jn 3,1- 2.21-24; Lk 2,41-52 / Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet
DECEMBER 27 HÉTFŐ	SZENT JÁNOS APOSTOL (ünnep) 1Jn 1,1-4; Zs 96; Jn 20,2-8 Az élet igéjét hirdetjük nektek
DECEMBER 28 KEDD	APRÓSZENTEK (ünnep) 1Jn 1,5 - 2,2; Zs 123; Mt 2,13-18 Isten világosság, benne nyoma sincs a sötétségnek
DECEMBER 29 SZERDA	(Becket Szent Tamás) 1Jn 2,3-11; Zs 95; Lk 2,22-35 Aki szereti testvérét, az világosságban él
DECEMBER 30 CSÜTÖRTÖK	1Jn 2,12-17; Zs 95; Lk 2,36-40 Csak aki megteszi Isten akaratát, az él örökké
DECEMBER 31 PÉNTEK	(Szent I. Szilveszter pápa) 1Jn 2,18-21; Zs 95; Jn 1,1-18 Gyermekeim, itt az utolsó óra!

Árpád-házi szentek és boldogok Árpád-házi Boldog Jolán

Boldog Erzsébet 1260 körül született, V. István magyar király és Kun Erzsébet gyermekeként.

A Nyulak szigetén (ma Margit-sziget) lévő koloostorban, domonkos apácák nevelték.

1287-ben feleségül ment Zaviš Rosenberg morva nemeshez, de férjét 1290-ben kivégezték, a fiatal özvegy pedig Nápolyba költözött és nagy visszavonultságban élt haláláig (1320 körül).

archiv.katolikus.hu/szentek/1113-191.html

hu.wikipedia.org/wiki/

Árpád-házi_Boldog_Erzsébet_özvegy

Összeállította: **Boros Bogárka**

Ünnepeink

- Advent, II. III. IV. vasárnapjai
- Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatása
- Karácsony. Urunk Jézus Krisztus Születése
- Szent Család Vasárnapja
- Év végi hálaadás

„Ó jöjj, ó, jöjj Üdvözítő”: tölts be minket a reménnyel

(folytatás az első oldalról)

El tudjuk-e képzelni azt a jelenetet, amelyben Krisztus a peremen állva, előre dőlve készül belemerülni a világunkba?

Minden évben emlékezzünk és újra éljük át a megtestesülést és a karácsony misztériumát – egy mindenható, mindent szerető Isten misztériumát, aki megteszi a felfoghatatlant, meghallja kiáltásunkat és eljön közénk lakni. Az idej karácsony lehetőséget kínál arra, hogy újra belépünk ebbe a mély szerelembe, hogy kielégítsük azt a kísérteties kiáltást: „Ó, jöjj, ó, jöjj Üdvözítő”, amelyet szívünk mélyén hordozunk.

A kihívás számomra, mint minden évben, az lesz, hogy felidézsem azt, hogy Krisztus egy csendes pillanatban jött a jászolba. Azon az első karácsonyon nem a pompa és a királyi kíséret zavarta meg a néma éjszakát, hogy bejelentsék Krisztus születését. Hanem a pásztorok, akik mindennapi munkájuk során az angyalok énekét hallgatták és elmentek, hogy tiszteletüket tegyék a Gyermek Krisztus előtt. Az Üdvözítő szent fénye tört be az életükbe, jó hírekkel és reménységgel kizökkentve őket a monotonitásukból. Hogy ez megtörténhesen, nekik ott kellett lenniük és hallgatni.

Nyitott vagyok-e arra, hogy Krisztust keressem életem jászólának csendes pillanataiban, a kandalló és a karácsonyi fények néma ragyogásában, vagy a családom és a barátaim gyégeden csilingelő nevetésében?

Talán ez az, amit a legjobban remélek az „Ó, jöjj, ó, jöjj Üdvözítő” éneklésétől. Azt akarom, hogy Isten meghallgasson. Tudni akarom, hogy az egy év szorongása, kimerültsége és kétségbeesése ellenére Krisztus meghallgat engem. És hinni akarom, hogy várakozásomban készen állok arra, hogy Krisztus megjelenjen és megszüntesse a csüggedést. Azt akarom énekelni, hogy „Ó, jöjj, ó, jöjj Üdvözítő” - nem gondolva azt, hogy Krisztus minden problémát megoldott, hanem azt, hogy Jézus jelen van és velem van.

Irányítsuk tekintetünket életünk éjszakai égboltján megjelenő apró csillagokra, amelyek a remény és Jézus felé mutatnak.

A felhívás az, hogy kiáltunk: „Ó, jöjj, ó, jöjj Üdvözítő”, majd várunk és fordítunk szemünket és szívünket Betlehem felé és életünk azon pillanatai felé, amelyek a Krisztus által hozott reményre emlékeztetnek bennünket.

Marci pap

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék nekik, nyugodjanak békében!

Boros Lajos
Máté Anna
Boros Magdolna

Balog Pál Ádám
Ladányi Margit
Máté Ferenc

André András
Gerczuly Erzsébet
Sipos Juliánna

Ami igazán fontos: a most

Kétségbeesés, fájdalom, boldogság, elkeseredés, szeretet. Ezek mind egyidejűleg vannak jelen az életünkben. Hiszen nincs jó rossz nélkül, és nincs rossz jó nélkül. Az nem mindegy, hogy minek adjuk meg a lehetőséget arra, hogy vezesse az életünket.

Hétköznapijainkban mindenhol negatív impulzusokat kapunk: a hírekben, a közösségi médiában, hírportálokon folyamatosan csak tragédiákat olvashatunk. Szörnyű és elkeserítő tényeket tudunk meg, és ami a legszomorúbb, hogy ennek nagy része még csak nem is igaz. Tele van minden álhírekkel és ezeket ne-

héz megkülönböztetni az igaztól. Ennek következtében a depresszió, önbizalomhiány, antiszocialitás egyre inkább népbetegségnek számítanak. Legyengülünk lelkileg, utána fizikailag és elszalasztjuk az életet. Várjuk, hogy mikor lesz vége a vírusnak, mikor hagyhatjuk már otthon a maszkot, mikor lehetünk már nyugodtak. Mikor nem kell félünk attól, ha kórházba kell mennünk. Ez a félelem felemészti minket és elrejtje előlünk azt, ami igazán fontos: egymást. Hiszen nincs más a Földön, csak mi, és ha mi ezt nem vesszük észre, elszalasztjuk azt az egyedi lehetőséget, amit kaptunk: az életet.

Egyszer élünk. Csak most van időnk arra, hogy foglalkozzunk egymással, segítsünk egymásnak és ott legyünk a másoknak, amikor neki szüksége van ránk. Számunkra csak a most van, az, amit éppen tapasztalunk. Az angol present szó két dolgot jelent: jelen és ajándék. A jelen, a most amiben vagyunk, egy olyan áldás, amit Istentől kapunk és amiért hálásnak kell lennünk. Nem mindenki kapta meg ennek a mostnak az ajándékát, mi viszont igen; és ez

arra kell hogy ösztönözzön minket, hogy ne hanyagoljuk el egymást és magunkat sem.

Figyeljünk oda a körülöttünk levőkre, ha szükséges, nyújtsunk támaszt nekik. Ha pedig nekünk kell a külső segítség, mert úgy érezzük, hogy már nem bírjuk saját erőből,

ne féljünk másokhoz fordulni. Biztos vagyok benne, hogy a legnagyobb elkeseredés közepette is meg lehet találni a remény azon formáját, amelyre nekünk szükségünk van. Isten tudja, hogy mit miért ad nekünk, tudja, hogy mire vagyunk képesek. Nem kéri tőlünk a lehetetlent, tudja, hogy emberek vagyunk, halandók, akiknek képességeik végesek. Viszont Vele, az Ő segítségével azt, ami számunkra ki van jelölve, véghez tudjuk vinni.

Most az adventben, karácsony előtt, tudatosan menjünk oda szeretteinkhez és öleljük meg őket, mutassuk meg nekik, hogy itt vagyunk, számíthatnak ránk. Ápoljuk egymást, legyünk önzetlenek, mert szükségünk van egymásra. Senki sincs hiába az életünkben, mindennek és mindenkinek oka van. Legyünk nyitottak, lássuk meg az összefüggéseket és ne féljünk attól, hogy egyszer ez majd elmúlik. Mert ha kihasználtunk minden időt amit kaptunk, akkor úgy fog véget érni, hogy az megérte.

Cseke Mónika

Mi így éljük meg

“Várakozással telik életünk, mert egy nagy érzésre vágyunk szívünk-lelkünk áhítózza éhezőn, a szeretetre várunk.”

A várakozás szépségéről

Milyen az emberi természet? Mindent felgyorsítanánk, amennyire csak tudunk: gyorsabb autókat tervezünk és gépeket, amik azonnal megoldják a problémáinkat. Sokszor hallom, hogy a barátaim inkább autóval utaznak, mint vonattal, mert az gyorsabb. Nem töltik az időt feleslegesen, hogy 7 óra alatt érjenek haza, mikor autóval lehet 4 óra alatt is. De az ilyen felgyorsított folyamatokból hiányzik az a bizonyos varázs. Szeretek vonattal járni, mert 7 óra alatt van idő „utazni”, ennyi idő alatt az ember megéli az utazást és igazán várja, hogy végre megérkezzen. Az utazásban nemcsak az a szép, hogy végül megérkezünk valahova, hanem hogy átéljük a várakozást és minél inkább várunk, annál nagyobb boldogság megérkezni. Valahogy ilyennek képzelem az Adventet is, Karácsony előtt. Az Adventben nem csak az a lényeg, hogy a végén ott vár a Karácsony, hanem maga a várakozás, és hogy a készülődés hogyan öltözteti díszbe a lelkünket. A lakás minden apró szegletét kitaraktuk, miért ne takarítanánk a lelkünkben is kicsit? „Jaj, arra már nem volt időm!” – az idén Adventben legyen időnk rá.

Vannak a világon olyan dolgok, amiket nem siettethetünk. Hogy miről is szól az Advent, azt istenigazából talán csak az édesanyák tudják megérteni. Csak egy anya tudja mit jelent várakozni valamire, valakire, akitől majd minden más lesz. Csak ők tudják, hogy lehet a világon a legnagyobb és legtisztább szeretettel gondolni az első találkozásra és várni erre. Lehet, hogy a várandósság nehéz, de szükséges, mert ez az az időszak, amikor a kismama tényleg átéli, hogy édesanya lesz és készül rá.

Ahogy a születés is egyszerű csoda, a Karácsony is valahogy az egyszerűség ünnepe. Sokszor a legapróbb és legegyszerűbb dolgoknak tudunk nagyon örülni.

Arra hívok mindenkit ebben az Adventben, hogy a mindennapokban egy picit figyeljünk oda erre a várakozásra. Keressük az apró lélekmelengető dolgokat. Próbáljunk ki egyszerű gesztusokat: hívjuk fel egy barátunkat, akivel rég nem beszéltünk, ígyünk meg vele egy kakaót, gyűjtsünk meg vásárnaponként egy gyertyát, menjünk el egy rórátéra, süssünk valakivel közösen mézeskalácsot. Figyeljünk jobban egymásra és magunkra is. Egyszerű dolgok, de ezektől a kicsi boldogságmorzsáktól pont úgy tud nőni a fény a lelkünkben, mint az adventi koszorún, ahogy sorra gyűjtjük a gyertyácskákat.

Darvas Ferenc: Advent

Várakozással telik életünk mert egy nagy érzésre vágyunk szívünk-lelkünk áhítózza éhezőn, a szeretetre várunk.

Eljő-e úgy ahogy kívánjuk szelíden, halkán, csendesen, mint azon a szent éjszakán a közelgő karácsony estén.

Ádventben járva újra várunk megtaláljuk-e akit keresünk eljő-e hozzánk a Szeretet itt lesz-e, ott lesz-e velünk. (...)

Itt kopog majd belül finoman bennsőd megújulva rátalál és ha te is ezt így akarod ha szíved szeretetet kínál.

Gergely Anna

Találkozás

Általában a találkozás számunkra egy jó és kellemes dolgot jelenthet. Mindenképp egy jó élmény egy kedves személlyel találkozni, attól függetlenül, hogy rég nem láttuk, vagy éppen majdnem minden nap találkozunk, de most kivételesen több időnk van annál, hogy ne csak a megszokott „Hogy vagy?” kérdéssel merítsük ki a beszélgetést, hanem egy kicsit ennél több időt szánunk egymásra.

Ezek a gondolatok jutnak eszembe, amikor a kortárstalálkozók vannak. Nemrégiben kedves tanítványaim, az első rend óvodásaim találkoztak. Ez számomra is fontos volt, hiszen ők voltak azok, akikkel pályámat kezdhettem. Miért más mindig az első? Mert az első mindig más: más az első szerelem - akkor ismeri meg az ember, hogy milyen, amikor görcsbe rándul a gyomra, mikor rágondol a szeretett személyre, aztán más az első gyermek - az attól más, mert akkor veszi először karjába az édesanya gyermekét, akkor szembesül a születés milyenségével, akkor lesz édesanya, akkor tanulja meg, hogy milyen gyermeket gondozni, nevelni. Más az első osztály, mert ott tanultunk meg írni, olvasni.

Minden egyes mérföldkő más az életünkben, az 5., a 9., osztály. De más, mikor 18 évesek vagyunk, más amikor érettségi találkozásként, vagy kortárstalálkozónk van, mert mindig valami újat tapasztalhatunk meg, egy kicsit mindig bölcsőbbek leszünk.

Több óvónőtől hallottam, hogy az első rend gyereke így, az első rend gyereke úgy - valahogy más az első. De vajon mitől más? Számomra elsősorban azért, mert akkor tapasztalhattam meg a gyermekek végtelen szeretetét, ragaszkodásukat, a jópofa mondasokat, a hirtelen jött vészhelyzetek megoldását - egyszerűen velük élhettem meg ennek a szakmának a varázsát, azt, hogy ezt szeretném továbbra is csinálni, mindig gyerekekkel szeretnék dolgozni, nekik örömet szerezni, amit ők sokszorosan viszonznak.

A találkozó közeledtével elgondolkodtam - azon túl, hogy ez azt is jelenti, hogy telik az idő - jó érzések kavartak bennem. Visszaidéztem egy-egy eseményt, hogy egyik gyermek milyen hűen utánozta az óvodában a papot, a kislányt láttam, aki mindig kereste a közelségemet, a fiút, aki fűsnadrágjával felragdta a kályhára, a szereplések, szánkozások, csipkebogyószedések élményeit, az élők sorából 18 évesen eltávozott óvodásomat, és még sorolhatnám.

Mindezekre visszagondolva kicsit hiányérzetem volt, mert azon túl, hogy a találkozó láthattam és megölelhettem őket és többnyire az úton is találkozom velük, mert többségük itt él a faluban, mégis azt éreztem, hogy hiányzik egy beszélgetés, amikor együtt felidézhetjük az óvodás emlékeket, az azóta eltelt időszakban történeteket, egy-egy észrevételt, véleményét a régi és mostani történésekről. Akit taníthattam, az életem részei lett, függetlenül, hogy első vagy nem. Egy biztos, minden találkozással gazdagabbak lehetünk és egy életre magunkkal hordhatjuk annak az emlékét.

„A levél nem elég... a telefon sem. Csak a találkozás. Mert kell a közelség, az érintés, a mosoly, kellene a szemek. Kellene ezek a pillanatok, a találkozások. Hogy a lélekben megrajzolt képet a valóságban tudjuk kiszínezni,

hogyan az álomba beköltözzön a valóság, hogy az ünnepnapok mellett meglássuk a hétköznapiakat is. A Másikat.” (Csitáry- Hock Tamás)

Lakatos Katalin

Otthon várnak rád

Azt hiszem a cím láttán sokunknak cseng már Homonyik dala a fülében, s rögtön arra a dologra gondolunk, ami nekünk az otthont jelenti. Mert mit is jelent, hogy otthon?

Miközben az élet sokszor kihívások elé állít minket amelyeket teljesíteni kell, van hogy sikert érünk el, van hogy kudarcot vallunk saját utunk kitaposásában. Van hogy szárnyainkat bontogatjuk és messzire merészkedünk, hogy megtapasztalhassuk mennyit bírunk el, melyek a mi határaink. Van hogy büszkén térünk vissza, mert kitűzött célunkat sikeresen tudtuk teljesíteni, van hogy megbotlunk és elakadunk, de a vége mindig ugyanaz és ezt csodálatos módon foglalja össze a Homonyik-dal:

„Akármerre indulj, akármi is űz tovább,
Hívhat messzi fény – otthon várnak rád.
Akármivé lennél – van, ki mindent megbocsájt.
Ha elcsüggedsz, ha félsz – otthon várnak rád.”

Érdekes érzés haza érné. Biztonság, kényelem, meghittség fogad, mikor a küszöböt átlépjük, jó magunk mögött az ajtót becsukni a mindennapos fáradalmak után és érezni, hogy leesik a teher egy része a vállunkról, itt megpihenhetünk. Ugyanezt kapjuk akkor is, ha hosszú idő után térünk vissza. Minden ugyanúgy néz ki, ugyanolyan szagú, ugyanazt

az érzést kapjuk, mint mindig azelőtt, de valami mégis más. Rájövünk, ami megváltozott, az nem a hely, hanem mi magunk...

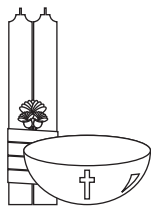
Megváltozunk, hiszen minden nap új ingerek érnek, tapasztalunk jót és rosszat, ettől fejlődünk és törekedhetünk jobbá válni. Tapasztalatainkat és élményeinket kicsi batyuként visszük haza, amit családjunk, szerteink körében kibontunk és mesélünk, egymás örömeiben és bánatában osztozunk és ez tudatosítja bennünk nap mint nap, hogy mindenütt jó, de a legjobb otthon.

Simon Krisztina

Keresztség

Szeretettel köszöntjük egyházunk új tagjait:

Bors Noel

A szentmise állandó énekei: Az introitus

Szinte minden egyházi cselekményben elengedhetetlen az ének, ezt így gondolták ősünk már az első századokban, amikor a liturgia még csak a fejlődési időszakában volt, ezért bevezették az éneklést, mint liturgiát egy nagyobb liturgiának, a szentmiseáldozat liturgiájának a részeként. Úgy alakították a szentmise áldozat liturgiáját, hogy többszörösen kapjon helyet benne az ének is. Így alakultak ki a szentmise állandó (ének) részei: Introitus (bevonulási ének), Kyrie eleison (Uram irgalmazz), Gloria (Dicsőség), Responsorium (olvasmányközi ének, zsoltár), Alleluja, Offertorium (felajánlás), Sanctus (Szent vagy) és az Agnus Dei (Isten báránya). Ezeket rendszerint, a liturgiának megfelelő időpontokban énekeltek.

A következő hónapok során egy cikk-sorozat fog készülni ezekről a tételekről, hogy megismerjük a szentmise állandó énekeinek a történetét, hogyan kerültek be a szentmise kiegészítő liturgiájaként és nem utolsósorban azért, hogy megismerjük a rendeltetésüket. E sorozat első tétele tehát, amint a címben is olvashattuk, az introitus.

Az introitus a latin „introeo” szóból származik, ami magyarul annyit jelent, hogy „bemegyek”. Ebből a szóból már sejteni lehet, hogy mit is takar valójában az introitus, mint ének a szentmise kezdetén. Amikor valamit meg akarok tenni, például gyermekként tanulni akarunk, vagy éppen az érettségi után egyetemet választunk, s mielőtt meghoznánk a végző döntést, körütekintünk és igyekszünk egy kis betekintést, ismeretet szerezni az érintett egyetem tanrendszeréről és programjáról, hogy előre tudjuk minek az eljárást, betartására akarunk vállalkozni.

Ehhez a példához hasonlóan, az introitus is egy bevezető pont a liturgiában. Ez az ének bevezet minket a liturgiába, összefoglalva annak témáját. Az 5. században, amikor I. Celesztin pápa (+432) kérésére a liturgia

része lett ez az ének-tétel, akkor figyelemmel voltak arra is, hogy ne csak néhány ilyen ének legyen, hanem minden ünnepnek, minden vasárnapnak legyen introitusa. És mivelhogy úgy volt összeállítva a liturgia, hogy minden vasárnapnak és ünnepnapnak más

és más szentírási részek és miseszövegek voltak összeállítva témákra bontva, ezért már a kezdőnek is lényegében, rövidebb változatban arról szólt, amiről a szentmise szövegeiben és a prédikációban szó volt (itt megemlítem azt, hogy az Introitusok kezdőszaváról neveztek el a vasárnapokat. Például advent 3. vasárnapját Gaudete, azaz Öröm vasárnapnak és nagyböjt 4. vasárnapját Laetare - Vigadozzál - vasárnapnak neveztek).

Ezt tapasztaljuk mi is minden olyan alkalommal, amikor introitust éneklünk a szentmise elején, legyen az bármilyen ünnep alkalmával is. Az idők folyamán nemcsak a nagy ünnepek miséihez csatoltak introitust, hanem a szentek miséihez is, az apostolok miséjéhez, a szent férfiak és szent asszonyok miséjéhez. Külön a vértanúk és hitvallók miséjéhez, amelyekben a szentek Isten iránti elkötelezettségüket fogalmazták meg.

Hogyan került be a liturgiába az introitus?

Ennek áttekintéséhez a fent említett I. Celesztin pápa uralkodásáig kell visszatekintnünk, hiszen az ő liturgiareformjához fűződik ennek az éneknek a bevezetése. A 4. században több templom épült Rómában, amelyek különböző címeket is kaptak.

Azonban, hogy a város ne szakadjon szét független közösségekké, stációs rendszerrel végezték a liturgiákat ezekben a templomokban. Ez úgy történt, hogy a pápa az ünnepnapokon és az előre megjelölt stációs napokon, mindig más templomban tartotta a szentmisét. A hívek egy templomban gyülekeztek, majd körmenetben vonultak át a stációs templomba, ahol a szentmisét bemutatták. Abban az időben a templomokban a sekrestye a templom

bejáratához volt közel, így a papság a hívek között vonult az oltárhoz, miközben a szókola az adott alkalom introitusát énekelte, amely egy antifónából és zsoltárokból tevődött össze. Ezt addig énekeltek, amíg a papság elhelyezkedett az oltáron és a tömjénezés is megtörtént. Ezt követően pedig az introitus folytatásaként, a zsoltárok dallamára a kis doxológiát (a Dicsőség imádság rövidebb formáját) kezdték énekelni, majd megismételték az antifónát.

Az introitus tehát egy kulcs, melynek segítségével nemcsak bejutunk egy világba, hanem az életünkbe fogadjuk, azt megéljük, ápoljuk és tovább adjuk. Kivirágoztatjuk lelkünkben az adott ünnep misztériumát. Legyen mindig kulcs a mi lelkünkben is!

Összeállította: **Léstyán László**

Karácsonyra készülve

Karácsony ünnepét a szeretet ünnepeként tartjuk számon, amikor Isten az Ő egyszülött Fiát a világba küldi, hogy békét és világosságot hozzon az emberek szívébe. Ez egy lehetőség, nem kötelesség. Szabad akaratumk lévén dönthetünk, hogy mit választunk: Istent elutasítjuk, vagy befogadjuk az életünkbe.

Szabad akaratumk van, de valójában az csak a jóra, Isten parancsai szerinti életre vonatkozik, hiszen az embernek lelkiismerete van, amely ha bűnt követünk el, akkor máris jelez. Ennek fényében azt is állíthatjuk, hogy nincs szabad akaratumk. Bármennyire is ellentétességnek hangzik, azt gondolom, hogy van igazság benne, hiszen Isten a sajátjának, az Ő képmására teremtett minket, aki maga a tisztaság. Isten mindig, különösen Karácsonykor hatalmas irgalmasságát mutatja meg az embereknek Fia elküldésével. Ez az ünnep arra sarkal bennünket, hogy mi is hasonló módon cselekedjünk, éljünk.

Advent lehetőséget biztosít számunkra, hogy fel tudjunk készülni Karácsony megünneplésére. Igyekezzünk egy kissé másképp élni, több szeretetet gyakorolni egymás iránt,

és lelkileg igyekezzünk felkészülni az Úr érkezésére, készíttetni a helyet számára. Karácsonyhoz érkezve, ha tényleg felkészülten állunk majd a betlehemi jászol mellé, akkor beteljesedik Izajás próféta jövendölése: „A nép, amely sötétségben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál árnyékában laknak, azoknak nagy világosság támad.” Ez a világosság megtanít minket mindarra, ami a keresztény ember feladata. Megtanít bennünket örülni, szenvedni, szeretni és elvezet az igazi életre.

De jó volna, ha ez a „más idő” nemcsak egy megszokott, minden évben visszatérő ünnep volna, hanem állandó lehetne. Ezért, amit karácsonykor átélünk, azt az ünnepek elteltével ne hagyjuk elfeledni, hanem ültessük szívkünkbe, hogy a mindennapokban gyakorolva bő gyümölcsöt teremjen.

Léstyán László

Varga László Megtört kenyér, megtört ember

(Az előző lapszámban megjelent cikk folytatása.)

Megtört kenyér, megtört ember

A veszteségeink következtében átélt összetörtetés létünk fordulópontja. Ez nyitja meg életünket az irgalomra, Jézus ez által tud bennünket átváltoztatni szeretet-eledellé a hétköznapok küzdelmeiben. Ahhoz, hogy megláthassuk és meghallhassuk a köztünk lévő Istent, meg kell válnunk hamis reményeinktől, azoktól, amiket olyan hűségesen őrzünk, amikkel olyan keményen és szívesen szembe-sítjük házastársunkat, gyerekeinket, közösségünket, Egyházunkat, a körülöttünk élőket és még az Istent is. „Mi viszont azt reméltük, hogy...” (Lk 24,21) – hangzik húsvét hajnalán az Emmausz felé igyekvő tanítványok megkeseredett vádaskodása. Mi is reménykedünk ebben is, abban is. A hétköznapjainkban elszenvadett veszteségeink, még a legkisebbek is, azért fontosak, mert képesek megszabadítani bennünket hamis reményeinktől, szét-törnek illúzióinkat, amiket önmagunkról, másokról és Istenről őrizgettünk, és amikre a hit sziklája helyett életünket építettük. Ezek adnak Istennek lehetőséget arra, hogy új életet ajándékozzon létünk minden területén.

Talán szép lassan elengedjük őket és megértjük, hogy Isten nem kínozni akar, hanem ajándékozni, mégpedig a legnagyobb kincset, az Isten országát. Aki értünk és helyettünk a keresztre ment, az nemcsak meghalt, hanem föl is támadt. Itt és most velünk zárandokol, boldogságot akar adni szegénységünkben és veszteségeink fölötti szomorúságunkban is. A misében ő az ostya, ami átváltoztatásra vár, a két szentmise között pedig a lelkünk, mi magunk vagyunk az átváltoztatásra váró ostya. Minden gondolatunk, vágyunk, a hangulatunk változásai, minden találkozásunk és

ami velünk történik, mind-mind érdekli őt. Önmagára irányítja a figyelmünket, megszabadítva minket beteges önmagunk körüli forgásunkból, akár önsajnálattal, akár önmegdicsőítéssel vagy önmegváltással kísérletezünk. Nekünk is elmondja, hogy ő már magára vette életünk minden sebéit, szenvedését, kudarcát és mi „az ő sebé által gyógyultunk meg” (Iz 53,5). Figyelmünket arra a házra irányítja, ami odafönn van az Atyánál és segít megláttatni életünk eseményeit, annak a dicsőségnek a fényében, amiben őt az Atya részesítette, amiben részesíteni szeretne minket is, akik „benne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17,28).

Az Eucharishtiában megtört Krisztus és a megtört ember ugyanaz. Ez az én testem: az üldözött, a peremre jutott, a szegény, a beteg, az éhező, a kicsiny, a megvetett. Addig kell szeretettel szemlélnetek az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust – tanítja Kalkuttai Szent Teréz anya nővéreinek –, amíg felismeritek és megszeretitek az úton fekvőben jelenlévő Krisztust. El kell jutnunk a jótékonykodástól a felebaráti szeretetig. Ez utóbbi a szív útja, amikor már nemcsak jót akarok tenni, általam meghatározott időben és körülmények között, hanem megengedem, hogy

megnyíljon a szívünk egymás felé kölcsönösen, megismerjük egymás élettörténetét, örömeit és szenvedéseit. Istenre, akit nem látunk, csak akkor bízhatjuk rá magunkat igazán, ha rá merünk hagyatkozni azoknak a szeretetére, akiket látunk. Ez is a hit aktusa. Ezt tette Mária Józseffel és Erzsébettel. „Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked.” (Lk 1,45)

Azért részesülünk az ő szeretet-áldozatában, az Eucharisziában, hogy mi magunk is szeretet-áldozattá váljunk. Ez jóval több, mint megnyugodni a templomban és néhány jó érzéssel hazamenni. Azt akarja, hogy mint ő, mi is minden ember üdvösségéért éljünk. Amit ő tett értünk és velünk a szentmisében, tegyük mi is hétköznapi életünkben. Jézus hív: Gyere, ajánld föl magadat velem! Önként, szabadon és egészen eléggő áldozatként!

Az Eucharisztia forrás és csúcs. Forrása az Egyház életének, mintegy belülről építve maga köré az apostolok és utódaik által a közösséget. Olyan, mint Isten országának a kövása, folyamatosan áthatja ma is az Egyház életét. Jézus kéri: „Vegyétek és egyétek!” (Mt 26,26)

Ha megértettük, amit Jézus kért, akkor keresnünk kell, hogyan válhatunk mi is Eucharisziává a világ számára. Akit magunkhoz vettünk, az önmagát ajánlotta fel a kenyérben. Nekünk is fel kell ajánlanunk magunkat neki. Mindannyian áldozók és áldozatok is vagyunk egyszerre. „Testvérek, Isten irgalmára kérlek titeket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul.

Ez legyen ésszerű hódolatotok.” (Róm 12,1) Hétköznapijaink szeretet-oltárán nem kenyeret és bort, hanem saját magunkat kell Istennek és embertársainknak ajándékozni, egészen eléggő szeretetben. Hogyan lehívjuk a Szentlelket az adományokra, hogy Krisztus testévé és vérévé lehessenek, ugyanúgy le kell hívni életünkre a hétköznapi Szentlelket, hogy neki szentelt örök áldozattá tehessen minket.

Ahogy az ostyában Krisztus szavára és a Szentlélek hatására csodálatos átváltozás megy végbe, úgy a keresztény életben is belső változás tanúi lehetünk. Milyen gyümölcsök jelzik ezt? A tettetés nélküli szeretet, a jóhoz való szenvedélyes ragaszkodás, a bűn utálat, a gyengédség, a tisztelet, a reményből fakadó öröm, a békétűrés a nyomorúságban, a kitartás az imában, az osztozás mások bajában, a vendégszeretet és az ellenségszeretet, a békességben élés és minden rossz legyőzése jóval (vö. Róm 12,9–21). Ahhoz, hogy kioszthassa az utolsó vacsorán testét eledelül, meg kellett törnie a kenyeret. „Aztán kenyeret vett a kezébe, hálát adott, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt cselekedjétek emlékezetemre!” (Lk 22,19)

 tar.eucharisztikuskongresszus.com/Elokeszuleti%20fuzet/jojjetek_hozzam_mindnyajan.pdf

Összeállította: Nagy Kercsó Katalin

Impresszum

Kiadja a **Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia**.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.